

første Ændringsforslag, gaaende ud paa i Punkt I angaaende Anvendelsesomraadet at lade udgaa Spørgsmaalet: Udvidelse af den tvungne Forsikring til selvstændigt arbejdende Arbejdere, forkastedes med 59 Stemmer mod 20.

Det andet Forslag om at lade Punkt 12 i Udvalgets Indstilling udgaa og opfordre Styrelsesraadet til at optage det omhandlede Spørgsmaal paa Dagsordenen for en nære forestaaende Konference, senest i 1934, forkastedes med 54 Stemmer mod 53.

Endelig fremsattes af de danske Regeringsrepræsentanter, støttet af de estniske, finske, norske og svenske Regeringsrepræsentanter, det i Udvalget forkastede Forslag om Anerkendelse af det vederlagsfri Rentesystem, idet det blev foreslaaet som 13. Hovedpunkt at formulere følgende Spørgsmaal til Regeringerne:

- »1. Anerkendelse af vederlagsfri Renter i Stedet for tvungen Forsikring, under Forbehold af, at der sikres de interesserede en *individuel Ret*, svarende til den Ret, der følger af et Forsikringssystem.
2. Regeringerne opfordres til at besvare Spørgsmaal, som affattes paa Grundlag af de foranstaaende 12 Hovedpunkter, i det Omfang, hvori disse Spørgsmaal finder Anvendelse paa de vederlagsfri Rentesystemer.
3. Særlige Betingelser, f. Eks. med Hensyn til Varigheden af Ophold i Landet, og Maksimumsgrænser for Indtægt og Formue.«

Departementschef *Lassen*, Danmark, der forelagde Forslaget for Konferencen, udtalte, at det, naar man tilsikrede en individuel Ret, maatte være underordnet, om de interesserede Personer havde ydet deres Bidrag direkte ved Betaling af Præmier, eller om de havde gjort det paa en mere indirekte Maade. Det vilde være urimeligt under saadanne Forhold at udelukke det vederlagsfri Rentesystem fra Konventionens Omraade og saaledes gøre det umuligt for de paagældende Lande at ratificere Konventionen. Departementschefen gendrev dernæst forskellige af de fremsatte Indvendinger mod Systemet, idet han iøvrigt paa sin Regerings Vegne erklærede sig rede til, naar Spørgeskemaet forelaa, at udarbejde et Memorandum angaaende hele Spørgsmaalet.

Efter nogen Diskussion, hvorunder den svenske Regeringsrepræsentant, *Molin*, udtalte, at man i hvert Fald burde give Regeringerne Lejlighed til at udtale sig om Spørgsmaalet, idet det iøvrigt maatte tilkomme næste Konference at afgøre, hvilke Systemer man vilde anerkende, vedtoges Ændringsforslaget med 51 Stemmer mod 32.

Med denne Ændring vedtog Konferencen dernæst med 96 Stemmer mod 0 Udvalgets Indstilling, hvorefter det med 108 Stemmer mod 2 vedtoges at optage Spørgsmaalet om Invaliditets-, Alderdoms- og Efterladteforsikring paa Dagsordenen for næste Konference til en anden og afsluttende Behandling.

III. Lavalderen for Børns Arbejde i ikke-industrielle Erhverv.

Spørgsmaalet var til anden (afsluttende) Behandling.

Som Basis for Diskussionen benyttede man Udkastet til en Konvention og til en Henstilling, udarbejdet af det internationale Arbejdsbureau paa Grundlag af de fra Regeringerne indgaaede Svar paa det af den 15. Arbejdskonference vedtagne Spørgeskema, jfr. herom Beretning om den nævnte Konference, »Socialt Tidsskrift« for Januar 1932.

Spørgsmaalet blev uden forudgaaende Generaldebat i et Plenarmøde henvist til Behandling i Udvalget, der konstituerede sig med den franske Regeringsrepræsentant, *Justin Godart*, som Formand.